

STUDENTEN WEEKBLAD

10^e Jaargang.

No. 12.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEUREN: A. E. M. J. HANLO, J. B. A. KESSLER,
G. P. NIJHOFF, R. A. D. CORT VAN DER LINDEN.

FAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: G. E. J. WIESSING.

Donderdag

19 Dec. '07.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vòor Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Oude Delft 210.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 7 Januari, des middags om 4 uur.

Het volgend nummer verschijnt na de Kerstvacantie.

Inhoud.

De 12e en 13e December 1907.
Dogma. Aan Wg, door Folrax.
Florence, II, door J. v. d. Z.
Uit Boeken en Tijdschriften IV, door V. B.
Uitslag van de Prijsvraag, uitgeschreven op 23 Nov.
De Grafelijke Zalen te 's Gravenhage. Lezing van den heer D. E. C. Knuttel voor Practische Studie, door v. H.
De wereld om, Slot, door J. W. G. J.Hz.
Opmerkingen over de Week.
Tooneel, door R. C.
Boekbespreking, door D.
Ontvangen boeken.
Studiebelangen.
Vrije Studie.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

De 12^e en 13^e December 1907.

De periode tusschen groentijd en kerstvacantie draagt zijn kenmerk naar den aard der bijzondere feesten, die er in die tijdsruimte plaats hebben. Zoo is de herinnering aan het najaar 1904 onafscheidelijk verbonden aan onze herinnering van het toenmalig twee daags feest ter gelegenheid van het Lustrum van Apollo, het najaar 1905 is getypeerd door het Lustrum van Weerbaarheid, 1906 heeft zijn speciaal karakter door de tentoonstelling der Amateur Photographen en het Lustrum der Soc. „Phoenix”, zoo zal ook de herinnering aan het najaar 1907 onafscheidelijk samengaan met die aan het tweedaagsch feest ter gelegenheid van het XIIde Lustrum van „Odin”.

Odin heeft hier getoond dat het behalve de kracht en de lenigheid, ook de gezelligheidszin zijner leden kan aankweken, dat het niet slechts prijzen kan behalen op een wedstrijd, doch ook gezellige diners en geanimeerde kroegjolen kan organiseeren.

Het volgende zal dienen om dit eenigszins duidelijk te maken:

Donderdagavond, 12 December, om 7¹/₂ uur zouden de voorwedstrijden plaats hebben.

Nadat de juryleden voor het schermen, bestaande uit de heeren: Jhr. C. A. J. Meijer kapt. Infanterie te Delft, A. E. W. de Jong, 1e Luitenant Artill. te Gorinchem en J. F. Osten, 2e Luit. ter Zee te Den Helder van den trein gehaald waren en eveneens de medewerkers uit de andere universiteitssteden van het station naar de Odinzal geleid waren, nam het schermen een aanvang.

Al dadelijk bleek de superioriteit der Delftsche krachten. De Amsterdamsche deelnemers werden herhaaldelijk geslagen; toch kan men niet zeggen dat zij slecht onderlegd waren: integendeel zij kenmerkten zich door sierlijke be-

wegingen en vlugge aanvallen. Indien men bovendien nog nagaat, dat 2 van de Amsterdammers eerst sinds kort les in het schermen gehad hebben, dan zal ieder moeten toegeven, dat zij met het winnen van den tweeden corpsprijs voor floret en sabel nog een kranig stukje uitgehaald hebben. Leiden daarentegen kenmerkte zich door ruwe aanvallen en plumpe bewegingen. Het noodeloos hard slaan van enkele deelnemers deed niet alleen henzelf veel nadeel, doch was ook dikwijls hoogst onaangenaam voor hunne tegenstanders.

Ten aanschouwen van een belangstellend publiek dat de open ruimte langs de wanden in beslag nam werden de wedstrijden tot ongeveer 10 uur 's avonds voortgezet, terwijl na afloop daarvan de medewerkers en toeschouwers vergast werden door eenige partijen sabel en floret, welke door de leden der jury gehouden werden. Dat deze partijen het zien overwaard waren kan reeds dadelijk volgen uit het feit, dat de Heeren Meijer, Osten en de Jong tot de beste schermers van ons land behooren, de beide laatste Heeren werden zelfs den vorigen zomer door de Nederlandsche regeering afgevaardigd om met eenige andere schermers, ons land bij de Olympische spelen te vertegenwoordigen; ook werd door hen een prijs behaald in de Internationale wedstrijden te Ostende.

De bewondering van alle aanwezenden werd dan ook door een warm applaus vertolkt.

Gezamenlijk ging men daarna naar de Soc. „Phoenix” waar in een algemeene groote kring het eene uurtje na het andere gezellig pratend werd doorgebracht.

Vrijdag 10 uur 's morgens in de groote Concertzaal van Stads Doelen werd het schermen voortgezet. Van de ruimte welke gewoonlijk voor het dansen gebruikt wordt was het rechter gedeelte voor het schermen afgezet, op het linker gedeelte stonden de toestellen voor springen en de worstelmatras, terwijl op het podium, de turnapparaten waren opgesteld.

Om half elf begon het turnen en worstelen, terwijl kort daarop ook het springen een aanvang nam. De jury voor gymnastiek bestond uit de Heeren M. A. en C. J. Damme beide eereleden van het Bestuur van Odin en de Heer J. C. Kroon, eereid van het Bestuur van Arena Studiosorum. Buitengewone dank is „Odin” aan deze heeren verschuldigd voor de nauwgezette wijze waarop zij hun taak vervulden. Een heelen tijd voor het turnen en nog lang daarna waren zij met het opstellen en uitvoeren der beoordeelingslijsten bezig.

Ook de heeren M. H. Montijn, J. A. N. E. R. Fransema en H. Versfelt vatten als leden der Jury voor het worstelen en springen de door hen op zich genomen taak ernstig op en brachten die, ondanks vele moeilijkheden bij beoordeeling en deelname schitterend ten einde. Om 12 uur werden de wedstrijden tijdelijk afgebroken, doch om half twee met vernieuwde animo voortgezet. Een harden strijd werd tusschen de Leidsche en Delftsche deelnemers voor gymnastiek gestreden. Ten slotte moest de Corpsprijs en gouden medaille uitgelooft door de Senaat v/h D. S. C. toegekend worden aan de Leidenaars met een punt meerderheid. Arena Studiosorum behaalde namelijk 254 punten en Odin 253, Olympia uit Utrecht 244. Personeele prijzen werden behaald door de Heeren Colder (1e prijs) en Gatsonides (2e prijs). De Heer G. Quast uit Utrecht behaalde evenveel punten als de Heer Gatsonides; het lot besliste echter in het voordeel van den laatste.

Hoewel door de Amsterdammers beter geschermd werd dan den avond te voren moesten zij toch de Corpriprijzen voor floret en sabel schermen, bestaande uit zilveren lauwerkransen aan de Delftsche deelnemers laten en zich vergenoegen met de 2e Corpriprijs voor beide wapens.

De heer W. J. Vogel uit Amsterdam behaalde echter de 1e personeele prijs sabel en de 2e voor floret, terwijl de 2e personeele prijs sabel gewonnen werd door den heer J. C. Kolling en de 1e personeele prijs floret door den heer P. A. Bos. Vermeldenswaard is hier dat de heer Bos geen enkele partij verloren heeft en verscheidene partijen zelfs op bijzonder gunstige wijze won. Met trots kan de vereeniging op zoo'n medewerker bogen, met zulke leden kan zij ook andere wedstrijden met een gerust hart tegemoet zien. Bij het vèr springen behaalden de heer Oldenburger de 1e prijs, de heer Mesting uit Leiden de 2e, voor hoogspringen kwamen voor 1e en 2e prijs resp. in aanmerking de heeren J. K. Tromp en Q. Quast.

Het worstelen is onbeslist gebleven, de partij Stam(Leiden)—Frank bleef na ettelijke ronden onbeslist, zoodat ten laatste beide deelnemers overeenkwamen den winnaar door het lot aan te laten wijzen.

Gebrek aan tijd was oorzaak dat de wedstrijd uitgesteld werd; op een der Odin avonden na de Kerstvacantie zal de eindbeslissing vallen ten gunste van de winnaar van de partij Botje—Frank, aangezien de heer Bos zich voor het worstelen teruggetrokken heeft.

De geheele ochtend en middag werd de zaal door toeschouwers bezocht, 's middags vooral was het aantal belangstellenden groot, terwijl het vermeerderd werd door de talloze afgevaardigden van Corpsvereeningen en andere officieele personen welke met hun deftige kleedij en sierlijke insignes een aangename afwisseling vormden met het niet officieele gedeelte van de toeschouwers.

Tegen drie uur weerklonk het Io Vivat door de zaal de komst aankondigende van den Senaat van het D. S. C. In een indrukwekkende rede sprak de president van den Senaat zijn hulde uit aan het Odin Bestuur voor het organiseren van deze wedstrijden en overhandigde een krans aan den vice-President die door ongesteldheid van den president diens functie waarnam. Ook de Zustervereeningen uit Leiden, Utrecht en Amsterdam, gaven door het overreiken van een krans hun sympathie voor de vereeniging te kennen.

Tegen half vijf 's middags werden de wedstrijden gesloten met eenige orde oefeningen uitgevoerd door de werkers van Olympia uit Utrecht welke hiermede de algemeene bijval van het publiek verwierven.

Op de Sociëteit Phoenix vereenigden alle medewerkers zich in een reusachtige kring om den haard om zich echter successievelijk gereed te maken voor het gezamenlijk diner in Stads Doelen, dat om 7 uur beginnen zou. Het diner was uitermate geanimeerd. Het strijkje van den heer Schram bracht en hield er de levendigheid in, terwijl eenige cake walks en een algemeene cortège eenige afwisseling brachten. Een allergrappigste indruk moet op een buitenstaander gemaakt hebben, de algemeene cake walk door de alle 40 jonge en oude, officieele en niet officieele deelnemers van het diner om de tafels heen gedanst.

Tegen half elf uur toog men gezamenlijk naar de S. P. voor de prijsuitdeeling welke om 11 uur begon. In zijn openingsrede betuigde de Heer Sieger, vice-President van Odin zijn dank aan de juryleden voor de uitstekende wijze waarop zij hun taak hadden vervuld, den Senaat en Laga voor het beschikbaar stellen van prijzen, en het Bestuur der Soc. Phoenix voor het welwillend beschikbaar stellen der zalen. Daarna ging de spreker over tot een kort overzicht der gebeurtenissen der 5 laatste jaren om te eindigen met een dronk te wijden aan de toenemende belangstelling voor de gymnastiek en scherm sport onder de Studenten.

Verschillende speeches volgden op de zijne en na het sluiten van het officieele gedeelte werd de kroegjool nog lang met bijzonder veel animo voortgezet. Om half zes 's ochtends werden de laatste vreemde deelnemers naar den eersten trein geleid.

Dogma.

Aan Wg.

Ter verduidelijking wil ik nog even herhalen wat ik in een vorig artikel zeide over de fasen der moraal daar dit door U niet zoo opgevat is als ik het bedoeld heb. Ten

aanzien van één bepaald onderwerp onderscheid ik in de menschelijke moraal 3 fasen.

1° de onontwikkelde, waar de moraal van buiten wordt aangenomen en wel of bewust in geloofsartikel of dogma, of onbewust in mos, begrippen over „fatsoen” e. d.

2° de middenfase, die zich kenmerkt door strijd, waar de gegeven moraal als onvolledig wordt erkend en de individu tracht door eigen zoeken zich een weg te banen.

3° de slotfase, waar de moraal haar eind neemt, de harmonie met de oneindige wetten is bereikt en er van goed of kwaad geen sprake meer kan zijn.

Nu is mijn bedoeling deze dat elk mensch ten opzichte van elk onderwerp verkeert in één van deze fasen, ieder mensch is dus in elk van de drie tegelijk en het doel der ontwikkeling is het geheele moreele leven over te brengen in de derde.

Nu zult u wel zien dat ik „dogma” onverbiddelijk rangschik onder de eerste fase en dit is ons voornaamste verschilpunt. Onder dogma versta ik hier niet alleen het Dogma in engeren zin der kerk maar elke vorm van denken die gekrystalliseerd is, die tracht zich tegen verandering en ontwikkeling te verzetten. Want de gang der rede is deze, door denken geleid te worden tot noodzakelijkheid van opheffing der denkbaarheid; het onaangename dat hiermee gepaard gaat maakt dat de menschelijke traagheid zich verzet en tracht het reeds half gestorvene te conserveeren. En daardoor . . . sterft het dan heelemaal en blijft nog voor een tijd de grafkelders van den menschelijken geest sieren, maar ook dat duurt niet eeuwig. Intusschen men versta mij wel, ik zie de tijdelijke noodzakelijkheid der verstijvingsvormen van denken niet over het hoofd, ze zijn noodig om te waken tegen te overijlde veranderingen, en de al te springlustige redelijkheid zou zonder de remmende werking van het behoudende verstand zich maar al te licht begeven in een slechte oneindigheid van speculaties zonder behoorlijken grond. Waar ik mij dan ook tegen richtte, of liever wat ik als voorbeeld aanhaalde was de verstijving, de vastlegging van het Christelijk denken door de Christelijke volgelingen in leerstelling en geloofsartikel, de „geboden” om te gelooven van de „rechtmatige opvolgers” van dien Christus die zeide:

„Zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal open gedaan worden, bid en u zal gegeven worden.”

Dit over mijn opvatting, nu nog een beetje logika. U zegt: „Zoolang de mensch nu ten deele beheerscht wordt door voor hem volkomen onbegrijpelijke en onberekenbare krachten, zoolang moet hij de wetten, die datzelfde gebied betreffen, gehoorzamen zonder meer op straffe van verongelukking.”

Nu vraag ik hoe U de wetten van een gebied kunt kennen dat beheerscht wordt door „volkomen onbegrijpelijke en onberekenbare” krachten, of u kent de wetten *niet*, of u kent ze *wel* en dan is het toch met die onbegrijpelijkheid en onberekenbaarheid niet zoo kwaad gesteld.

Verder, hoe is het mogelijk dat van het vele dat ons volgens U geopenbaard is, het verstand de bron nauwkeurig opsporen en de geloofwaardigheid en zekerheid vaststellen kan?

Is nu iets dat met zekerheid vastgesteld is enkel geloofwaardig, of is het zeker, d. w. z. heel wat anders?

En hoe kan het *verstand* nauwkeurig den bron van openbaring naspeuren, dat is dus het Goddelijke, en wanneer dat kan, waarom is dan nog openbaring noodig?

Het spijt me dat de wegen van „het Centrum” ook door U ten deele bewandeld worden, me dunkt ik heb uitdrukkelijk verklaard beter gedaan te hebben in den aangehaalden zin over dat wikken en wegen „zonder meer” in te voegen.

Om nog eens Uw hoofdvraag zoo helder als het mij mogelijk is te beantwoorden, dit: mijn meening is dat de Christenheid die van den aanvang van het Kerkelijk Godsdienstig leven af trachtte haar leeringen vast te leggen en te condenseeren, hiermede een zeer begrijpelijk en ook weer nuttig werk heeft verricht, dat echter in het licht der redelijkheid zich vertoont als een smeden van banden niet alleen, maar als langzame sloopingsarbeid die ten slotte niets overliet als eenige muimmies van denkbaarheden. De ware grond van den ondergang der Christelijke Kerk is de Christelijke Kerk zelf, gedogmatiseerd denken is denken dat niet wil sterven op tijd en daardoor juist dood is.

FOLRAX.

Florence.

II.

Is de religie weg, dan blijft als het beste, wat in kunst gegeven worden kan, de realiteit in haar niet doorgrondde, maar helder aanschouwde verdoemenis, en de kunstenaar kan na berusting hierin een nieuwe verlossing geven door de heroïsche extase in 's werelds verlorenheid.

Dat was het licht, dat na de religieuze periode te Florence gloorde in de fresco's van Masaccio in de Brancacci-Kapel van S. Maria del Carmine. In de episodes van het leven van den heiligen Petrus leeft de geest van Sophocles en Shakespeare, Massaccio's mansportret in de Uffizien is niet minder echt, dan Rembrandt.

Maar de nu volgende zagen geen noodlot meer: zij keken de wereld aan als kooplui, die er bovenop zijn, voor wie de wereld getemd is, zooals hun kippen getemd zijn, en die meenen, dat de wereld tevredenheid en blijheid heeft, zooals zij meenen, dat hun kippen tevredenheid en blijheid hebben.

De onderlinge verschillen van deze schilderijmakers zijn niet van meer gewicht, dan die tusschen liefhebbers van Brahmapoetra-kippen en Cochinchina-kippen. Verocchio geeft zelfs heelemaal niet om raskippen, is tevreden met legkippen. In zijn doop van Christus staan een werkzame Koster en een werkzame aannemeling.

Niemand schijnt nog oogen te hebben, om te zien, dat Fra Angelico een domme monnik was, en ofschoon niemand zichzelf van eenige uit die schilderijtjes ontvangen stichting bewust zal zijn, durft niemand zeggen, dat in dit werk niet meer geest zit, dan in de heilige beeldjes en plaatjes van de winkeliers in religieuze artikelen, die trots de tempelreiniging ongestoord bestaan, en wie het glimlachend naar den vleeze gaat.

Het zou er overigens ook slecht voorstaan met de godsdienst der brave lieden, als die mooie plaatjes van den „devoten” monnik geen godsdienst meer mochten zijn en de heeren van het kunstvak, aesthetici en kunstcritici, geïnteresseerde impressario's van levende en doode schilders, zooals er impressario's zijn van Papuss en van den reus Constantijn, zullen dan ook vooreerst wel door geen mode worden gedwongen, om den Beato te desavoueren, en te erkennen, dat hij het in de speelgoedindustrie zeer ver heeft gebracht, maar geen waarheid, geen wijsheid, geen religie kent.

Het instinct, dat eerlijk wordt aangedaan door deze engeltjes in rood en blauw en goud, is de atadistische, aapachtige zin voor bonte kleuren en ronde lijnen; voor glans en kostbare metalen, wufte vrouwen en wilde volken.

Gentile da Fabriano onderscheidt zich van den Beato hierin, dat hij wat minder lieve poppetjes maakt en er van houdt het rood en goud af te wisselen met zwart; er zijn ook vrouwen, die houden van wat zwart in hun kleurige toiletten en kinderen, die graag een plakkie zwart op hun tol likken.

Fra Filippo Lippi schildert meisjes om te zoenen, aardige kinderen en fideele kerels, voorspoedige comedianten op het maatschappelijk tooneel. Hij vindt van „Wer nicht liebt Wein, Weib und Gesang”, maar daarvoor hoef je niet naar Florence te gaan, dat kun je hooren van je oom den Indischman, of van je neef den janstudent, of andere types van den rang der wilde volken — ik ben eentonig, maar de wereld is eentonig.

Na dezen leeft het pessimisme weer op, echter zonder de krachtige en eerbiedwekkende berusting van Masaccio; bij Botticelli en Filippino, bij den eerste in een nevel van machteloze melancholie, bij den laatste in stormen van bitter verzet, die misschien het duidelijkst spreken in de zoeven genoemde Brancaccikapel, waar beider werken elkaar afwisselen.

Botticelli's vrouwenschoonheid is morbide; zijn grootste stukken, de Lente en de Venusgeboorte geven de volste levensbruising, gedempt door den weemoed, dat zij reeds is ondermijnd, omdat zij zondig is.

Nog twee zijn te noemen vóór de groote drie, die boven het einde der middeleeuwen schitteren: Perugino, ernstiger dan Fra Filippo Lippi, maar niet dieper, want zijn ernst is banaal, en Ghirlandajo, wiens éven verblindende glans terstond verbleekt tot een kleedingmagazijn-etilage.

J. v. d. Z.

Uit Boeken en Tijdschriften. IV.

December-Aflevering van „DE GIDS”.
Uitgave VAN KAMPEN & ZON,
Amsterdam.

De Gids, die oude getrouwe is nog steeds een van de interessante Maandbladen. Ja, hij is het wellicht méer dan vroeger, de „Nieuwe Gids” heeft den ouden tot leering gestrekt en waar nu de „Nieuwe” een ietwat pover bestaan voortsleept, is de „Oude” in haar goedronde, echt-Hollandsche, welgedaanheid nog evenzeer een toonbeeld van rustig daaraan vlietend litterair-leven als ooit, maar dan ook werkelijk een tóonbeeld, dat met een gerust hart den volke voorgehouden mag worden.

Degenen, die vroeger een groote haat voelden voor alles wat met „De Gids” in verband stond, zij, die eertijds maar al te rake critieken leverden op hen, die de bladen van dit tijdschrift vulden, zij allen zijn gekeerd en voorzien nu op hun beurt de kolommen van al of niet geslaagde producten.

Wij zien ook hier de effenende Tijd bezig, de vroegere „jongeren” zijn nu reeds bedaarde, bejaarde menschen geworden, en waar ze nog pogen hun oude allures te behouden, daar staat dit vreemd en doen deze denken aan de pogingen van oude militairen om in stramheid en kloekheid den jongeren krijgsmakker geen haartje toe te geven.

De „beweging van 80” zooals men door de toenmalige hoofdmannen met voorliefde zekere periode in onze letterkunde hoort betitelen, is grondig dood. Nut heeft ze gedaan, zonder twijfel, maar toch moet men niet over het hoofd zien, dat behalve dit nut onze taal begiftigd en vergiftigd is geworden met talloze onmogelijke woordcombinatie's, zinsverdraaiingen en kwalijke uitdrukkingen, waar de niet zéer grooten van deze dagen nog maar al te zeer mee te kampen hebben.

Zooals in Bilderdijk's tijd een ongeloofelijke rijke, maar o zoo innerlijk arme, traditioneele woordenschat, het dichten haast altijd deed ondergaan in het zoo verwante rijmen en rijmelen, daar ziet men ook in deze dagen werkelijk goede, werkelijk verdienstelijke dichters gevangen in een soort van taaltje, in een hang naar knutselige zinsverdraaiingen dat men er van schrikt.

Een van de dichters, die nu, wat, zij het nu niet in beangstigende mate, lijdt aan deze overgeërfde smaak voor 't gedrongen bizarre, voor 't kunstig, gewrongene en kwasi verinnerlijkte: is P. C. Boutens.

Leest men diens bundels, dan wordt men herhaaldelijk wel degelijk getroffen door een zekere dichterlijke emotie, die echter bij doorlezen maar al te vaak blijkt te niet te gaan in den strijd met het zinsverband, met de woordkeus en het rijm.

Dan schijnt deze dichter ons toe te zijn iemand, die om een uurwerk te vervaardigen zich gedrongen voelt, hierbij gebruik te maken van een eindeloze hoeveelheid raadjes. Hij wil er allerhande soorten in gebruiken; hij kiest zich kleene gewone raadjes, maar ook met kegelvorm, hij wil heugeltjes aanwenden, en sierlijke knopachtige dingsheidjes, hij werkt met woeste, bepaald angstige tandraden, naast verbazend lieve, knusse radkindertjes.

Ziet hoe nu het uurwerk klaar is! Een fraai kastje er om, een mooie wijzerplaat, vergulde, wat onduidelijke cijfertjes, een fraai geheel! Het opwinden vindt plaats. Wat blijkt? Het toestel zoo ingewikkeld, wil niet loopen, alles klit en klutst in elkaar, zucht erbarmelijk, maar loopt niet: de veer is niet sterk genoeg het geheel te drijven, in gang te houden.

Precies hetzelfde is vaak het geval met de verzen van den Heer P. C. Boutens. Moge hij aangedaan zijn bij het beginnen zijner verzen, meestal blijkt die aandoening, die drijfveer, niet sterk genoeg om het geheele gedicht loopende te houden; de lezer constateert dan ook werdra stilstand. Rijmen is het treurige gevolg.

Dit is dan het geval met vele gedichten des hier bedoelden schrijvers. Echter niet met allen, misschien niet met de meesten zijner verzen.

Zoo staan in de hier te bespreken Gids-aflevering eenige „vergeten liedjes” die meer dan veel van wat Boutens voort bracht den stempel dragen van natuurlijkheid en wélgevoeldheid.

Zoo kies ik willekeurig:

„Wanneer zijt gij het meest van mij?
 Als de gangen mijner ooren
 Uwer voeten zuivere echo hooren
 Naderen door stiltes diepe wei,
 Als een stralend aanschijn daagt,
 Als door uwer oogen glans gevangen
 In ontroerings mist verlangen
 Als een zoete rook vervaagt,
 Totdat aarde en hemel wijken
 En der uren lichte vooglen strijken.
 Zonder wiekslag ons voorbij? —
 Zijt gij dan het meest van mij?
 enz.

Ik weet wel, dit is niet absoluut-superieur, is niet van een overstelpende grootheid, is niet van een dichter, als er maar weinigen geboren worden, maar het is zuiver, klankvol en niet onnatuurlijk opgesmukt.

Wij zijn hier niet tusschen forsche hoge bergen, hoogstens in de duinen aan den kust van Holland. Maar de lucht is toch blauw en in de verte ruischt de zee.

Boutens is niet gemakkelijk te lezen. Hij vergt goeden aandacht en onderdrukten wrevel vaak. Maar hij geeft toch wel belooning.

Minder groot dan Adama van Scheltema als zuiver dichter, is hij vaak minder gutig oppervlakkig, zijn zijne woorden meer die van den in zijn vrijen tijd filosoferenden mensch.

Zijne ontroeringen schijnen mij minder direct.

Waar bij Scheltema het is alsof klank en emotie tegelijkertijd geboren worden, onafscheidelijk ineen gebonden, is het bij den anderen dichter vaak, alsof hij getroffen eerst door zekere klankeffecten, door zekere klankcombinatie's, pas later een emotie zoekt om er die klanken aan te hangen, alsof hij eerst het pak koos en toen den drager, (welke methode in onze maskerade goed past, dit dan tersluiks opgemerkt).

De Dec. aflevering van „de Gids" bevat o.m. nog een betoog van den Heer M. A. P. C. Poelhekke over „het onderwijs in letterkunde op de hoogere burgerschool met vijfjarigen cursus".

In dit zeer lezenswaardig artikel wordt betoogd dat het onderwijs in de letterkunde aan onze burgerscholen niet moet zijn een droge opsomming van welke schrijvers leefden in de 17e, 18e, en 19e eeuw, niet een van buiten leeren van jaartallen omtrent dood en leven, niet een zinsontleding toegepast op regels van Vondel, dus niet een kwelling, maar een opvoeding in den vollen zin des woords tot het genieten van gedichten en proza.

Allereerst zal men daarom moeten zorgen voor goede boeken en voor goede leeraars. Deze goede boeken dan noemt de schrijver bloemlezingen uit onze beste schrijvers, goede leeraars zijn zij van wie werkelijk iets uit gaat tot den leerling.

Waarom zou een jongen van 15, 16 jaar ook niet reeds kunnen genieten van kunst, waarom moet die grens voor kunstappreciatie hooger liggen? Al zal men niet van een jongmensch, dat nog op straat speelt verwachten dat hij 's avonds thuis, over Vondel gebogen zit, waarom is het onmogelijk dezen knaap reeds in zijn schooltijd een paar oogenblikken te doen gevoelen, dat er nog iets hoogers is dan voetbalschoenen en goal!

Ach, wij kunnen idealiseeren en meenen ooit de tijd te zien aanbreken dat de turfsjouwer Potgieter leest, dat de melkboer Poot langs de straten zingt: toch zal dit nooit zijn.

Wij zullen nooit zien, dat een geheele klas van uitgeschoten, vuilmondige kwajongens zich vermeidt in Jan Luyken of Camphuysen, maar het behoort niet tot de onmogelijkheden een verwilderend jongenszieltje door juiste en ernstige behandeling weer te doen keeren in beter staat.

Het behoort niet tot de onmogelijkheden in een door 'n minder toeziend oog, vergeten tuinhoekje, mooie en wellicht zeldzame bloemen te kweken, en zoo behoort het ook niet tot de onmogelijkheden, dat een goed leeraar liefde aankweekt voor letterkunde dáar waar anders nooit van deze sprake zoude geweest zijn.

Een plantje dat droog staat heeft water noodig en wij allen dienen van tijd tot tijd begoten te worden.

V. B.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Nette gemeubileerde Voorkamer met ruime, frissche Slaapkamer aangeboden, op netten stand. Prijs billijk.

Adres COENDERSTRAAT 9D.

Te huur aangeboden: een groote ZIT- en frissche SLAAPKAMER, STUDEERVERTREK.

Zeer geschikt voor 2 à 3 vrienden. Adres KOORNMARKT 52.

Rijwiel vermist.

INLICHTINGEN omtrent een Rijwiel dat vermist mocht zijn, zullen vermoedelijk verstrekt kunnen worden door den boekhandel J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot.

H. H. STUDENTEN.

GEBRUIKT DE

Gepasteuriseerde Melk,

op flesschen van 1 en 1/2 Liter, zonder kook- of bijsmaak,

VAN DE

Melkinrichting „DE LANDBOUW"

te 's GRAVENHAGE.

Verkrijgbaar bij de

Firma FUNNEKOTTER & Co.

Oude Delft 84.

Telefoon 215.

Voorhanden in den Boekhandel J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33, de verschillende nummers van de

Nederlandsche Handleiding voor de bezoekers van de Fransche Opera,

als: La Mascotte, Hamlet, Samson et Dalilah, Cavalleria Rusticana, Roméo et Juliette, Manon, Tannhauser, Lohengrin, L'Africaine, La Juive, Les Huguenots, Mignon, Guillaume Tell, Freischütz, Le Trouvère, Le barbier de Seville, Aïda, Violetta, Martha, Le roi d' IJs, Faust, Carmen.

Prijs per nummer f 0,25.

Magazijn en Herstelplaats van Rijwielen.

Vrouwjutteland 35. Telefoon 283.

EENIG AGENT DER

BRENNABOR RIJWIELEN,

Beste RAD der WERELD.

EMAILLEEREN en VERNIKKELEN.

LEVERING VAN

MODEL STOOMMACHINES.

FLOBERT buksen, REVOLVERS en
 -:- -:- AMMUNITIE. -:- -:-

Beleefd aanbevelend,

A. A. J. BOSSCHAART,
 RIJWIELHERSTELLER EN MONTEUR.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 19 DECEMBER 1907. No. 12.

Uitslag van de Prijsvraag, uitgeschreven op 23 Nov.

Reeds lang was bij het Gezelschap de behoefte gevoeld aan een nieuw diploma van lidmaatschap, en het bestuur dacht hierin het best te kunnen voorzien door het uitschrijven van eene prijsvraag, waaraan de leden konden deelnemen.

Aan dezen oproep hebben 14 leden gehoor gegeven. Een van deze ontwerpen was van mededinging uitgesloten, daar het onder den naam van den ontwerper en niet onder motto was ingezonden.

Maandag 16 Dec. kwam de Jury bijeen, bestaande uit het bestuur van „Practische Studie” en den Heer Karsten, daartoe door het bestuur uitgenoodigd.

Na eerste schifting bleven er 5 ontwerpen over onder de motto's: *C & B*, *?*, *T. H. S.*, *Arbeid Adelt*, en *Perseverando*.

Het oordeel van de Jury luidt als volgt:

Arbeid Adelt is fors van opzet, goed van symboliek en het doel van de prijsvraag is goed begrepen. Het teekwerk is echter gebrekkig en men mist eene eenheid in de wijze van behandeling der verschillende onderdeelen. Het lettertype is niet zeer gelukkig gekozen.

Perseverando is zeer origineel van compositie en toch niet gezocht. Het teekwerk is verdienstelijk. De bovenversiering is echter weinig karakteristiek en het geheel zou zeer lijden bij reproductie. Met de grootte der letters is geen rekening gehouden, dat het ontwerp verkleind zou moeten worden uitgevoerd.

? is bijzonder knap geteekend en de grootteverdeling en lettervorm is goed gevonden, toch hebben de onderdeelen te weinig verband. Het geheel is echter ongeschikt voor reproductie, daar enkele details te klein zijn, evenals de ruimte voor het opschrift.

C & B is goed van opzet en zeer decoratief en voldoet geheel aan de eischen van de prijsvraag. Het is echter slordig geteekend en de zwarte bovenbalk dreigt het evenwicht van het geheel te verbreken.

T. H. S. is goed en eenvoudig van verdeeling en voldoet volkomen aan het doel. De kleur is prettig en het teekwerk voortreffelijk. Het lettertype en enkele details hebben iets conventioneel-moderns en het bovengedeelte spreekt niet voldoende.

Aldus het voor en tegen overwegende is de Jury er toe gekomen den eersten prijs toe te kennen aan het ontwerp onder motto *T. H. S.*, hetwelk bleek te zijn van den Heer G. Diehl, Cand. B. I., eenen tweeden prijs aan het ontwerp *C & B* van den Heer Mertens B., en eene eervolle vermelding aan het ontwerp *?* van den Heer J. Knoud C.

Het bestuur houdt zich vrij in de keuze van het uit te voeren ontwerp.

De inzendingen zullen na de Kerstvacantie tentoongesteld worden.

Namens de Jury,
W. P. C. KNUTTEL,
Secretaris.

De Grafelijke zalen te 's-Gravenhage.

LEZING van den Heer D. E. C. KNUTTEL,
voor Practische Studie op Dinsdag 17 Dec.

Wanneer ons over de restauratie van het Binnenhof, het een en ander wordt meegedeeld door een der leden van de commissie, dan heeft dit om 2 redenen een groote waarde. Ten eerste zullen er weinigen zijn, die zooals de Heer K. deze historische plek zoo dóór en dóór kent, en zullen dus weinigen ons zooveel van de lang besluierde geheimenissen kunnen ontdekken, maar in de tweede plaats is de heer K. in staat ons een duidelijk en hoogst belangwekkend inzicht te geven in de moeilijke problemen, die zich bij elke restauratie, en speciaal bij deze, voordoen.

Hoe belangrijk het historisch overzicht ook was, het sterkst sprak tot ons sprekers eigen meening over herstellen

in 't algemeen, een meening die hij met een reeks van voorbeelden motiveerde.

Toen de commissie door 't ministerie v. d. Slyden werd in 't leven geroepen, werd haar taak aldus zeer gelukkig geredigeerd: het onderzoeken en eventueel herstellen der Grafelijke zalen. Wij mogen dankbaar zijn dat wij voor een vooraf ontworpen plan zijn gespaard gebleven, want dit moest onvermijdelijk tot een mislukking leiden. Het is in hooge mate gevaarlijk, een restauratieplan te ontwerpen voor een gebouw waaraan tal van generaties hebben veranderd en hersteld, waarop groote tijden hun stempel drukten, en waarvan kortzichtige voorgangers hebben geplukt, geplunderd en versierd. Het ministerie en de commissie, beide hebben begrepen dat de herstellingswerken voetje voor voetje moesten voortschrijden, voorzichtig brekend, diep verborgen geheimen onthullend zoekend en tastend en eindelijk slechts datgene in den ouden toestand brengend wat door voldoende gegevens vaststond. Niet maken wat men mooi vond maar weder opbouwen wat geweest was slechts daar fantaseerend waar dit onvermijdelijk bleek. De commissie wenschte geen bladzijde uit het steenen archief te vervalschen, opdat het nageslacht bewaard blijve voor door ons geschapen raadsele.

Volgen wij thans den spr. op den voet en geven wij de historische hoofdlijnen waarin de gebouwen van het binnenhof zich bewogen hebben.

Het was graaf Willem II (1227—1256) die door de stichting van zijn jacht- en lustslot in den Haghe den grondsteen legde voor het thans bestaande gebouwen complex. De rolzaal met de aangrenzende Haag en ronde toren met de overwelfde onderverdieping dateeren uit deze aanvangsperiode. Deze gewelfde zaal dienende tot 's Graven bottelerie en koecken vertoonde 5 gewelfvelden met ribben van ongeprofileerde reuzenmoppen steunend op korte baksteenpijlers.

Reeds bestond het plan tot uitbreiding en Willem II liet daartoe de gewelven slaan voor een grootere feestzaal onder de oostelijke helft der tegenwoordige Hofzaal. Maar zijn zoon graaf Floris V (1254—1296) meer dan zijn vader op luxe en feesten gesteld (volgens spr. komt dit ook thans nog voor) was met dezen bescheiden aanleg niet tevreden en stichtte de groote Feestzaal met aangrenzende panterije, tritsoer en de bottelarije. De afgeschuinde kanten der gewelfribben en de grootte der steenen kenmerken deze periode.

De ingesloten ruimten om het gebouw vormde het binnenhof. Het bevatte behalve de genoemde bouwwerken, de kapel, de vertrekken van 's Heeren vrouwe de latere Lairessezaal, de groote koecken, de groote stove etc. en gaf door fraaie poorten, toegang tot de tuinen en het buitenhof waar dienstgebouwen werden aangetroffen als de stallen, het valkhuis en het leeuwenhuis.*)

Later werd er veel veranderd en verbouwd. Op het oogenblik dat de commissie haar werkzaamheden begon was alles in deerniswaardigen toestand. De groote zaal van Floris was sedert Rose's vandalisme in 1863 van haar pracht ontdaan, een ijzeren kap door zuilen gedragen dekte de eertijds zoo grootsche ruimte. De stuc-bekleding van de Lairessezaal (sedert 1688) was vervallen, in de gewelfde zaal onder de rolzaal lag 1 1/2 M. turfmoelm, in 't kort alles eischte herstel. Het scheen een onbegonnen werk want gegevens waren schaarsch. Gelukkig echter hadden onze voorvaderen de prijzenswaardige gewoonte bij verbouwing al het oude te laten staan; trappen werden volgegoid, ramen dichtgemetseld, deuren ingebouwd en zoo gelukte het vele oude schatten weder te ontmaskeren.

We kunnen niet alles weergeven wat spr. ons aan de hand van vele lichtbeelden meedeelde omtrent deze herstellingen. Een enkel woord alleen over de zaal zelf.

De bouwmeester van dit meesterstuk der middeneeuwsche profaan-bouw was Gerard van Leyden 's Gravenraad. Wij hadden verwacht bij het einde der lezing een collecte aan de deur te vinden voor een standbeeld van dezen meester, zoo roemde spr. het genie en de kunde van dezen grafelijken secretaris, maar men heeft ingezien dat geen standbeeld hem meer onsterfelijk kan maken dan hij het zich zelf deed door dit kunstwerk.

De zaal is 25 1/4 M. hoog bij een lengte van 38 M. Steunbeeren met een voorsprong van 1.60 M. nemen den druk op van de vrije houten spanten, die 17.80 M. overspannen

*) Deze leeuwen waren het geschenk van een aanbieder van 's Graven dochter. In die ruwe tijden vervulden zij de rol van ons bouquet bij een huwelijksaanzoek.

en de lange zijgevel verdeelen in 6 travées. Men denke zich de bijna onoverkomelijke moeilijkheden bij de herstelling van dezen kap. Eiken balken waren er o.a. noodig die bij een lengte van 12 M. een zwaarte hadden van 48×53 cM. en in natuurlijke kromming den spitsboog volgden. Een opmeting van Kramer, een vlotte schets van Bosboom en een toevallig gevonden moet waren de eenige gegevens.

Na jaren arbeid is thans de herstelling voltooid. Segmentvormig gedekte ramen in elke travée en een groot rond venster in den westgevel verlichten de plechtige ruimte. Zwarte Deventer tapijten in Oostersch patroon boven een rijkgeprofileerde eiken lambriseering geven het geheel een steunig karakter en de geheel zichtbare kap staat tot de zaal in zulk een zeldzame verhouding dat weinig binnenruimten haar in schoonheid overtreffen.

Wij moeten ons tot deze gegevens beperken, hoewel de lezing ons nog veel merkwaardigs gaf, wij zullen eindigen met het slotwoord van den spreker te herhalen.

Moge de jonge bouwmeesters door dit grootsche voorbeeld van onze middeleeuwsche kunst, diep beseffen dat geen stijl, geen periode de schoonheid van een gebouw bepaalt, maar dat in elken tijd groote kunstwerken zijn ontstaan, en dat deze kunstwerken een onvergankelijke waarde hebben.

v. H.

De wereld om.

(Slot).

NEW-YORK.

Van Chicago begaf ik mij, onderweg nog even de Niagara-Watervallen bezoekend, naar een Conferentie, die gehouden werd aan Lake George, noordelijk van Albany, en na afloop daarvan ging ik in Albany op een der groote Hudson-rivierbooten, en zakte gedurende den nacht dezen „Amerikaanschen Rijn” af. Dat het al donker was, toen wij vertrokken, was geen bezwaar voor het „sightseeing”. Grootte zoeklichten voorzagen in den nood, en speelden voortdurend langs den oever, soms opschietend om in de verte een toren te verlichten, en dan weer over het water spelend. Men kreeg zoo toch ook alles te zien, weliswaar bij stukjes en brokjes, maar je kunt ook maar naar één punt tegelijk kijken, en aardig was nu, zooals soms opeens uit het donker een lief klein landhuisje in het licht kwam, dat er dan een oogenblik op bleef rusten, het kleine tafereeltje als met een Heiligenkrans omringend, en dan weer voortgleed langs den oever om nieuwe verrassingen aan de passagiers te bezorgen.

Toen ik den volgenden morgen wakker werd voeren wij reeds langs de huizen van New-York, en om 7 uur in den ochtend meerde de boot aan haar steiger.

Met behulp van de kaart wandelde ik naar het dichtsbij zijnde station der „Subway”, om vervolgens naar mijn hotel te rijden. Deze Subway heeft 4 sporen; de middelste zijn voor sneltreindienst, de buitenste voor lokaal verkeer. Slechts ieder vijfde station heeft ook perrons aan de sneltrein railsen; daar kan men dus van de eene op de andere overstappen.

Ik besloot nu ook New-York met behulp der „Sightseeings-cars” te bezichtigen. En om tien uur begon weer een typisch ritje, door de City of New-York, dat is dat deel van New-York dat op Manhattan-eiland ligt; al het overige bij elkaar is Greater New-York.

Midden op het Manhattan-eiland ligt het langgerekte Central-Park; en behalve in het zuidelijke puntje is voor het heele overige deel de stratenaanleg gewoon Amerikaansch; een stel evenwijdige straten van Oost naar West, dwars over het eiland en genummerd van 1 tot 160 en hooger. Zij worden loodrecht gesneden door een tiental Avenues; alleen één straat, de Broadway, waagt het den regelmaat te verbreken en in sommige geheel noodelooze bochten van het Zuidpunt naar het Noordpunt van het eiland te loopen.

De tocht begon bij het „Strijkijzergebouw” (Flat-iron building) zoo genoemd vanwege de horizontale-projectie en dat gelegen is in de 32ste straat. De automobiel was geheel vol en met stomme belangstelling luisterde men naar alle kennis, die den conducteur over ons uitkweelde. Langs Fifth Avenue en door Central Park de stad op en langs de Hudson weer af, dat was in

hoofdzak de rit. Wij kwamen door de milionairen buurt, waar alle deze grootheden met het aantal hunner millioenen, hunne giften, enz., de revue passeerden en schaapachtig staarde men de huizen aan. Na het park kwamen wij bij General Grant's Tomb, waar 10 minuten gestopt werd, om het gebouw te bekijken, dat van binnen een naäping van het graf van Napoleon is en van buiten een mislukte architectonische compositie vertoont, maar overigens heel mooi. Wij kwamen langs de nieuwe moderne skyscrapers, waar troepen families in wonen en automobielen in afzonderlijke liften tot op de zolder kunnen komen en daar voorrijden. In de rivier wees men ons oorlogsschepen (zeer interessant!) Wij zagen „Soldiers-monument”; — en zoo in wilde milde mengeling volgden straten, millionnaires, skyscrapers beroemde personen en andere bezienswaardigheden elkander op. Eenige statistieke gegevens bleven ook niet uit. „Greater New-York” heeft $2\frac{1}{2}$ miljoen inwoners, waaronder 350000 Duitschers, 300000 Ieren, zooveel Engelschen en Schotten, zooveel Italianen, Portugeezen en Spanjaarden, zooveel „Hebrews” zooveel negers, zooveel Chineezen, „and a few Americans”. New-York is de grootste Iersche stad, op twee na de grootste Deutsche, enz., enz. „It is said, that the Irish own the town, the Jews run it, and the Americans pay for it” — En meer dergelijke hoogst belangrijke mededeelingen.

Tegen het einde der rit werden wij gelijmd voor een avondrit door de Chineesche stad. Er is n.l. een vrij scherpe concurrentie, daar er al 3 sightseeing-automobile-ondernemingen zijn. Later bleek, dat ik juist die automobiel getroffen had, die op die avondtocht de meeste punten bezocht.

De middag besteedde ik op het „Sightseeing-Yacht”, die het heele Manhattan-eiland omvaart. Het begin was in de Hudson, onderaan de 23ste straat. Eerst ging het de Hudson af, tusschen Hoboken en New-York, langs alle Trans-atlantische stoomvaartlijnen; toen de zuidpunt van het eiland om; vooral hier was een eigenaardig gezicht op New-York, dat den indruk maakte als uit den grond te zijn opgeperst: een smal en mager en hoog klompjes kyscrapers. En alle voorname en andere uitstekende gebouwen werden ons met naam en toenaam gewezen. Vervolgens ging het de East-river op, tusschen New-York en Long-Island, waarop Brooklijn ligt en onder de Brooklijn-bridge en andere bruggen door. Er zijn er al weer twee nieuwe in aanbouw. Hierna kwamen wij in de „Harlem-river”, die uit de Hudson komt en in de East-river vloeit, zodoende de noordelijke grens van Manhattan-eiland vormend. Het laatste deel heet de Spuyten-Duyvel-Creek, een naam die nog geheel aan de Hollanders herinnert.

Dit water bracht ons weer in de Hudson, die wij afzakten langs Grant's graf en de oorlogsschepen totdat het beginpunt weer bereikt was.

Na het avondeten ging ik weer naar het Strijkijzerhuis, voor den avondtoer. Wij gingen nu de zoogenaamde Chineesche stad bezoeken: een groep straten waar grootendeels Chineezen wonen. Onder het zekere geleide van onzen gids bezochten wij een tempel, die op de bovenste verdieping van een huis was, en die er heusch nogal Chineesch uitzag. Er stonden in een kleine ruimte verschillende echt Chineesche tempelmeubelen opeengepakt, waaronder enkele ware kunststukken. Daar de ingang altijd tegenover het altaar moet zijn, was de hoofdingang hier ook aldus aangebracht, zoodat men hoog in de lucht op een balcon uitkwam en vandaar met brandladders naar beneden moest klimmen. Gelukkig was er een achterdeurtje in den tempel, zoodat wij voor deze halsbrekende toeren bewaard bleven.

Vervolgens gingen wij naar een Chineesche bazaar, waar het bedrog dik op de waar lag. Verschillende Chineesche voorwerpen, die geen Chinees, die niet in New-York geweest is, ooit gezien heeft, en daar tusschen door een enkel voorwerpje dat misschien wel van Chineesche afkomst kan zijn.

Hierna kwamen wij in een Chineesch restaurant. Gelukkig was het er niet Chineesch vuil; de inrichting was overigens wel in stijl. Wij kregen zoogenaamd Chineesch eten (dat in den prijs van het kaartje inbegrepen was) doch dat gewone Amerikaansche kost was, alleen op vrijwel oneetbare wijze klaargemaakt.

Ten slotte bracht men ons naar een Chineesch theater. Behalve dat de toeschouwers niet zooals in China in de open lucht, maar onder dak waren, en ook de inrichting van het tooneel anders was, was dit voor mij het meest Chineesche van alles wat men ons liet zien.

De menschen hier hadden nog wel een soort Chineesche kleeding, doch geheel zwart, en niet gekleurd, zooals veelal in China, terwijl de vlecht opgerold onder de hoed gedragen

werd. De vrouwen droegen een zuiverder Chineesch costuum, doch ook geheel zwart.

Wij verlieten nu de Chineesche stad en gingen ten besluite naar „Little Hungary” (waarop de grap is; little hungry), dat als een der meest fatsoenlijke avondcafés van de Aziatische en Oost Europeesche bevolking van New-York geldt. Het is het middelpunt van de New-Yorksche Slaven, die er van tijd tot tijd President Roosevelt onthalen. Ook hier hadden wij een vrije drank; die sight seeing-cars zijn toch royaal!

De tocht was nu afgelopen, en voldaan over mijn dagwerk: op één dag in drie sight-seeing tochten heel New-York gezien! — kroop ik vlug onder de dekens.

De beide volgende dagen waren gewijd aan het bezoeken van enkele bijzondere instellingen, o. a. het museum, en verder aan het toebereidselen treffen voor het vertrek naar huis.

Dinsdag, 30 Juli ging ik aan boord van de „Kaiser Wilhelm der Grosse”, van de N. D. L. Ik was tamelijk vroeg, en verdreef nu de tijd met naar het inladen te kijken. De hoeveelheid post, die meeding was ongelooflijk. Ik heb er eenige duizenden zakken geteld. Door middel van een groot doek werden 25 à 40 postzakken opgenomen, en in den onverzadigbaren mond van het schip neergelaten, en dat ging wel honderdmaal. En beneden op de kade reden de postwagens, groote sleeperswagens, af en aan, telkens een honderd nieuwe zakken brengend.

Precies 10 uur vertrokken wij, en verliet de boot met eigen stoom den steiger. Langzaam ging de Oceaanreus den Hudson af, temidden van een chaos van allerhande kleine booten en schuiten. Toen kwamen wij in de „Upperbay” tusschen Brooklijn en Stateneiland, en weldra verdwenen de laatste Skyscrapers van New-York aan den horizon. Daarna voeren wij de „Lower bay” in, tamelijk dicht langs Coney-Island gaande, en juist om 12 uur stoomden wij langs Sandyhook, en stortte het schip zich in den machtigen Atlantischen Oceaan.

Met groote snelheid ging het nu voorwaarts, maar toch niet zoo vlug als wel mogelijk was, daar de boot tengevolge van een staking, vreemde stokers had.

Buitengewoon kalm weder begunstigde de reis, die voor een zeereis werkelijk nogal afwisselend was. Iederen dag was het eene of andere schip te zien. Op den zesden dag, Maandag, ontmoette wij vele visschersschepen, wij waren dus dicht bij Europa's kusten, en 's avonds zagen wij de eerste lichten, nl. de vuren op de Scilly-eilanden. Dienzelfden nacht bereikte de boot Plymouth. Het schip voer de baai niet op, maar bleef aan den ingang liggen. Met een havenbootje werden dus de goederen en menschen gehaald. Oogenblikkelijk na aankomst werd de post, die reeds van te voren uitgezocht was, ontladen, en het laatste gingen ook de passagiers van boord; dat was 's ochtends om half vijf. Alles geschiedde in koortsachtigen haast; en nauwelijks was ons havenbootje op eenige afstand van het schip gekomen, of dat wendde den steven al weer naar zee en lichtte zijn ankers; en terwijl ons bootje nog lang niet de kade van Plymouth bereikt had, was het schip al aan de horizon verdwenen.

Van Plymouth ging het met een specialen „Ocean-express” zonder stoppen in 3½ uur naar Londen.

Dienzelfden middag verliet ik Engeland weder met de Batavier, en den volgenden morgen mocht ik veilig voet op den vaderlandschen grond zetten om eenige uren later gezond en wel thuis te komen.

J. W. G. J.Hzn..

Hiermede is de serie: „De wereld om” tot een eind gebracht.

Overtuigd als wij zijn, dat onze lezers evenzeer als wij zelve door deze artikelen zijn geïnteresseerd mogen wij stellig bij den onzen ook hunnen dank den schrijver aanbieden.

Wij kunnen niet anders dan hopen dat 's heeren J. W. G. J.Hzn.'s schitterend voorbeeld ook anderen tot medewerking zal aansporen.

DE REDACTIE.

Opmerkingen over de Week.

Wegens plaatsgebrek in het précédeerend S.W. moest het weekverslag geajourneerd worden. Zodoende heb ik de faits divers van twee weken te relateeren.

Laat ik dan premièrement mémoreeren een allercharmanste festiviteit op de Societeit Phoenix op den dag die par excellence aan de jeugd gevouerd is. Op St. Nicolaas werden 528 kinderen der paupers op onze societeit geïnviteerd en geadmetteerd waar St. Nicolaas met zijne suite hen attenteerde. Een groote quantiteit peperneuten werden gééparpilleerd en door de spes patriae geramasseerd. Bram liep 's middags op sabots.

Vrijdag een geanimeerde, gecostumeerde en jolijvolle kroegjoel van de altijd ambulante Ambulantes. Trien was zeer indécent. Een leeuw kan een rare waterchinesees zijn!

Zich maintainereende aan 't programma der festiviteiten gingen de leden klokslag twee in 't lit, en retourneerden eerst Zondag in de localiteiten der Phoenix waar de zaak op dezelfde voeten werd gecontinueerd.

Maandag hield Apollo zijn jour.

De jouissance van 't publiek liep de spuigaten uit. Zelden fiedelde Fiedler zoo op zijn fiedel als Fiedler nu op zijn fiedel fiedelde. Het succes was grandioos.

Dan twee dagen zonder emotie gevolgd door een amateur installatie die lichtelijk ému was en de heeren als mouetten over de kroeg cancanerden.

Donderdag een klein avant-propos van de tours de force, die Odin ons te savouereeren gaf.

Vrijdag het Lustrum. Zeer gerússeerde matiné en soirée; 't was donderend.

De dag verliep alleragréabelst. In den aanvang van den avond werd de stemming nog geréhausseerd door de stemming.

Enorm succes van den varensgezel.

Van de overige dagen valt niets te raconteeren.

C'est beau ça hein!

TOONEEL.

Maandag 16 December hadden wij nogmaals het genoegen het Residentie-Tooneelgezelschap met Henri Brondgeest aan 't hoofd hier te Delft in ons midden te zien. 't Was ditmaal Jongejuffrouw Josette, m'n Vrouw, het uit het Fransch vertaalde Blijspel van Paul Gavault en Robert Charvay. De hoofdrol werd gespeeld door mej. Alice Plato in Josette en de vertolking mag voorwaar goed geslaagd heeten. We meenen in deze juffrouw Plato een goede kracht te mogen herkennen en willen haar een goede toekomst voorspellen; zij speelde met animo en met smaak. Misschien was haar toilet nu dikwijls niet genoeg gésoigneerd; waaraan dit was te wijten? Misschien uit gevoel van eendracht met de minder verzorgde misc-en-scène. 't Is toch een jong overdrevnen modern modedopje, en die wil men nu niet in al te eenvoudige blousjes zien. Aan den Heer Brondgeest kunnen wij ook de door hem welverdiende lof toezwaaien. Verder dient vermeld te worden in de 3de plaats de Heer Harms, die goed uitkwam, nog iets natuurlijker misschien. Er zit talent bij, zeer zeker, maar men dient niet al te veel zonder studeeren te werken, anders komt er van de beste niets terecht. Zijn rol zat er al zeer slapjes in, en de souffleur kon hem blijkbaar niet hard genoeg toeroepen. Ook scheen de souffleur 't zeer noodig te achten verscheidene malen mejuffrouw Sniijders „toe dan, toe dan” toe te roepen, wat ook juist de woorden in haar rol waren. Alles kleinigheden, die men gemakkelijk achterwege zou kunnen laten, door wat meer werk van 't instudeeren der rollen te maken.

De travestie van den chasseur was niet al te gelukkig uitgevallen en het gemeend Engelsch van Herman Hulsman konden we niet appriciëren. Doch de algemeene indruk was een goede.

Een der leden van de stem- en schouwburgcommissie bood mejuffrouw Plato, een groene krans met roode bloemen aan, waaruit zij er een nam en die als deel in de hulde aan Brondgeest overreikte. Ik zou mij zeer gelukkig achten, als mijne woorden in 't vorige weekblad iets hadden bijgedragen tot 't stand komen dezer daad van uiterlijke waardeering.

't Stuk is hoewel erg Fransch, ook vlug Parisien; mejuffrouw Plato, die eene alles behalve platonische rol vervulde en niet platonisch zoende, speelde luchtig en ook Brondgeest was een vif jeune vieux, zoodat zij beiden samen een goed applaus waardig zijn.

R. C.

BOEKBESPREKING.

Jaarboekje 1906-'07 van het
Gezelschap Leeghwater te Delft.

Totnogtoe werd het grootste gedeelte van het jaarboekje in beslag genomen door de lezingen, welke in het afgelopen jaar voor Leeghwater werden gehouden.

Het vorige jaar voegde de redactie daarbij een lijst van boekwerken bij de studie te gebruiken en wel voornamelijk bij die op werktuigkundig gebied.

Ditmaal is deze lijst aangevuld met een opsomming van werken betrekking hebbende op de vakken gedoceerd door de hoogleeraren Van der Burg en Van Royen. Het wil ons echter toeschijnen dat, in aanmerking genomen de plaats welke genoemde vakken bij de studie der werktuigkundigen innemen, gegeven het kwantum der aanbevolen werken, dit in verhouding tot het geheel wel wat al te ruim is genomen. Immers, het doel was niet den lezer een groot aantal werken op te noemen, maar hem behulpzaam te zijn in de keuze, welk handboek hem om omvang, inhoud en niet te vergeten prijs, in de studie over zeker onderwerp het best zou kunnen bijstaan.

Hij die dergelijke hulp zoekt en daartoe nu de lijst ter hand neemt zal heel wat tijd nodig hebben om daaruit een keuze te doen, die per slot misschien nog een minder gunstige blijkt te zijn. Velen, wier belangstelling voor eenig onderwerp was gaande gemaakt en dienaangaande eens iets meer willen weten, zullen door zulk een hoeveelheid literatuur afgeschrikt worden uit overweging dat hun

toch reeds al te druk bezette tijd dergelijke strapazen niet toelaat. Het resultaat is dat ze nu geheel onbekend blijven met zaken, waarin een eenvoudig hoewel niet volledig boekje, hen al gauw eenig inzicht had gegeven.

Ons lijkt dit niet de rechte wijze om algemeen-technische ontwikkeling te bevorderen.

Verder is het te betreuren dat slechts bij enkele werken de prijs staat opgegeven.

„Een groot aantal illustratiën versiert den tekst”, zou het geheeten hebben in de boekaankondiging, indien het jaarboekje zich de weelde daarvan veroorloofd had.

En werkelijk zulke plaatjes zijn wel eens aardig en omdat ze fabriek voorstellen van Hollandsche fabrieken en wij allen oprecht Vaderlander zijn en ons uit dien hoofde en omdat we in een eeuw van vrede leven zeer interesseeren voor en sympathiseeren met onze vaderlandsche industrie, daarvoor bekruipt ons een gevoel van nationalen trots als we zoo'n groote baggermolen, of zoo'n machtige compound-machine, of zoo'n keurig afgewerkte spoorwagen onder oogen krijgen. En we vinden het goedgezien van die flinke redactie om ons eens te laten voelen dat er ook in Holland aan Hollandsche fabrieken kranige Hollandsche ingenieurs zijn!

Maar nu nog een vraag: die „grote horizontale compound stoommachine” van de machinefabriek Begemann, met die *vertikale* cilindres, is dat ook een Hollandsche uitvinding? Met dat al zijn de reproducties als zoodanig uitstekend en ook de verdere uitvoering laat niets te wenschen over.

D.

(Zie vervolg Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

INGENIEURS KALENDER VOOR 1908.

UHLANDS. Kalender für Maschinen-Ingenieure . . .	f 1,95
SCHAARS. Kalender für das Gas-und Wasserfach . . .	„ 2,95
UPPENBORN. Kalender für Elektrotechniker . . .	„ 3,25
BIEDERMAN. Chemiker-kalender	„ 2,60
STUHLENS. Ingenieur-kalender	„ 2,60
Kalender für Eisenbahn-Techniker	„ 2,60
Kalender für Strassen, Wasserbau- und Cultur- Ingenieure	„ 2,60
BETON. Kalender Taschenbuch für den beton u eisenbetonbau	„ 3,90

Voorhanden bij J. WALTMAN Jr.
TECHNISCHE BOEKHANDEL.
BINNENWATERSLOOT 33.

MAISON HAAS,

CUISINIER,

34 — Koornmarkt — 34.

Uitzending van dagelijksche **DINERS van af 50 en 60 cent**, uitsluitend bij abonnement.

DINERS van **80 cent**, bij abonnement **70 cent** en
DINERS van **f 1,—**, bij abonnement **90 cent**.

EET- en KOFFIETAFEL disponibel.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend,

W. DE HOOCH.

CHARLES ABRAAS.

PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 145

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHEIDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

Biljarts „t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabriekaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuis.

KRUIF.

Voorradig in den boekhandel
J. WALTMAN Jr.

VOETBAL-ALMANAK

1907/1908.

Prijs f 0,50.

Jubileum-Uitgave versiert met
een groot aantal portretten en
foto's van elftallen.

DERDE BLAD

behoorende tot het **STUDENTEN-WEEKBLAD**
van 19 DECEMBER 1907. No. 12.

EEN MEISJE-STUDENT over „EEN MEISJE-STUDENTJE”, door Annie Sillevius,
R'dam, W. L. en J. BRUSSE.

In de titel van de brochure ligt eigenlijk reeds opgesloten in 't kort, wat in den inhoud meer uitgesponnen wordt gegeven.

De clou is, dat er iemand die zich noemt meisje-student schrijft over een meisje-studentje. En omdat het boek van dien naam geschreven werd door een eerste jaars en ook handelt over jongere studentjes, daar valt onder het „een meisje-studentje” uit den titel van de brochure, waaraan deze bespreking gewijd is, naar willekeur te verstaan het boek of de schrijfster ervan. (Mej. Salomons). Om te oordeelen wie er nu eigenlijk gelijk heeft, de student of het studentje zou men zich in beider persoonlijkheid moeten kunnen verplaatsen, beider omstandigheden beseffen, om dan in het eigen ik terug gekeerd de twee zooveel doorleefde metamorfozen-op-geestelijk-gebied tegen elkaar te wegen.

Naar onze opvatting echter is een oordeel, volgens bovenstaande methode verkregen, hier onjuist. Mejuffrouw Sillevius vecht tegen windmolens. Zij keurt Annie Salomon's boek af, omdat het volgens haar een verkeerden kijk geeft op, en een valsch denkbeeld van de vrouwelijke student in het algemeen; 't is echter zoo gesteld dat dit boek niet moet gelden als schets van een soort, maar alleen van enkele individuen, die weliswaar met die soort de studie gemeen hebben, maar verder in de meeste opzichten afwijken.

Een andere kwestie wordt het, wanneer wij Mej. Sillevius' betoog beschouwen als gericht zijnde tegen dezulken die uit „Een Meisje-Studentje” zich het beeld ontworpen hebben dan de meisjes-studentjes.

Met andere woorden wanneer het niet meer is: Mej. Sillevius contra Mej. Salomons, maar: Mej. Sillevius contra verkeerde uitleggers van 't boek van Mej. Salomons.

Uit dit oogpunt kan het niet anders of wij krijgen eerbied voor hare opvatting van het studeeren door de vrouw.

En leert de tijd werkelijk dat deze opvatting door haar collega's gedeeld wordt, dan zal den tegenstanders van de vrouwelijke student als type weldra het zwijgen opgelegd kunnen worden en zal door de toekomst als feit aanvaard worden de ontwikkeling der vrouw op alle gebied, dat tot nu toe op een enkele uitzondering na slechts door mannen betreden werd. D.

Ontvangen Boeken:

Geneeskundige Leekeboekjes door Dr. J. SCHRIJVER.
No. VIII: De ziekten der stofwisseling.
No. X: Lichamelijke misvormingen.
Baarn, Hollandia-Drukkerij.

Bibliotheek van Russische Literatuur.
No. 6—7. Zonnekinderen. Maxim Gorki.
A'dam, MAAS & v. SUCHTELEN.

Tweede Boek Zwervers door G. v. HULZEN.
A'dam, MAAS & v. SUCHTELEN.

„Vrije Studie”.

Het Bestuur maakt bekend, dat Prof. Dr. W. Vogelsang uit Utrecht zich bereid heeft verklaard op 2 en 3 Maart 1908 lezingen te komen houden over het onderwerp der a. s. Maskerade in aansluiting met die welke Prof. Huizinga zal houden.

Besturen worden verzocht op genoemde dagen geen feesten, repetities, vergaderingen etc. te houden.

Zij die alsnog lid wenschen te worden van Vrije Studie, moeten zich hiertoe schriftelijk wenden tot den secretaris.

Namens het Bestuur,
J. B. A. KESSLER,
Secretaris.

STUDIEBELANGEN.

25 ingeschrevenen hebben er geteekend op de lijsten voor het door Prof. Mr. Dr. C. A. Verrijn Stuart te geven college over Statistiek.

De Hoogleeraar zal zijne voordrachten na de Kerstvacantie aanvangen en stelt zich voor met zijne toehoorders vooraf eene bespreking te houden over het uur, waarop de colleges zullen worden gegeven.

DE CENTRALE COMMISSIE.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

T. H.

De Kerstvacantie begint op Zaterdag 21 December, met dien verstande, dat op dien datum geen colleges gegeven of oefeningen gehouden worden en eindigt 4 Januari. Daar dit een Zaterdag is zullen colleges en oefeningen dus weer aanvangen op Maandag 6 Januari.

—o—

Het aantal ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool bedraagt tot op heden 1217.

Hiervan zijn ingeschreven 1151 voor Ingenieur, 13 voor alle lessen en 53 voor enkele lessen.

D. S. C.

De Senaat van het Delftsch Studentencorps heeft op het verzoek van fotograaf WITTE, om het recht te verkrijgen tot het voeren van het Corpswapen, in zijn vergadering van 4 December 1907 gunstig beschikt.

Namens den Senaat,
J. B. A. KESSLER, Secretaris.

—o—

Het Bestuur der Societeit Phoenix heeft zich als volgt geconstitueerd:

J. de Bie Leuveling Tjeenk,	president.
J. J. Witteveen,	secretaris.
H. A. A. Collot d'Escury,	thesaurier.
G. J. Braat,	bibliothecaris.
M. B. W. des Tombe,	comm. v. h. consumabel.
L. J. Polderman,	comm. v. d. inventaris.
A. C. Nieuwenhuyzen Kruseman,	vice-secr.-archivaris.

—o—

Het bestuur der „Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging” heeft zich als volgt geconstitueerd:

B. Stephan,	voorzitter.
J. W. Metz,	secretaris.
J. C. Kolling,	penningmeester.
J. Ente,	bibliothecaris-archivaris.
A. A. Obreen,	Commissaris v. h. materieel.

—o—

Het bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap heeft zich als volgt geconstitueerd:

G. P. Nijhoff,	president.
A. L. v. Scherpenberg,	secretaris.
W. H. v. Leeuwen,	thesaurier.
B. v. Exter,	} commissarissen.
H. Roessingh v. Iterson,	

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 20 Dec. Geb. v. K. en W. Italiaansche Opera: „Fedora”; 8 uur.

Ned. Tooneel: „Het huisorakel”; 8 uur.

Zaterdag 21 Dec. Fransche Opera: „Lakmé”; 8 uur.

Zondag 22 Dec. Gebouw v. K. en W. Matinee van het Residentie-orkest, onder leiding van mr. Henri Viotta, en met medewerking van Michael Press; 2¹/₄ uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 20 Dec. Groote Schouwburg: „De liefde waakt”; 8 uur.

Zaterdag 21 Dec. Tivoli-Schouwburg: „Verleden; Een slaaf der eubiothiek”; 7³/₄ uur.

Zondag 22 Dec. Groote Schouwburg: „Lohengrin”; 7¹/₄ uur.

Uwe aandacht wordt gevestigd op de tweede, veel verbeterde en vermeerderde uitgave van het Bundeltje:

— ROTTE BLÅREN —

Studentenliedjes van HUGO en EDUARD
met Muziek en Teekeningen bijeengezameld.

De eerste uitgave, die eenige jaren geleden verscheen, was **spoedig uitverkocht** en het verlangen naar eene tweede uitgave groeide steeds aan, juist ook om dan de **melodieën**, die er zoo innig aan verbonden zijn, mede in druk te zien, opdat ze niet in de vergetelheid geraakten. De Studenten-Heruitgevers hebben op onbekrompen wijze in het gemis voorzien, door veel te verbeteren en aan te vullen, in overleg met de auteurs, en door de muziek er bij op te nemen, die door een toonkunstenaar op papier is gebracht; tevens werden vroolijke en goed geslaagde teekeningen en caricaturen gemaakt, die de uitgaaf sieren en het geheel tot een smaakvol boekje verhoogen. Het begrip „winst te maken” is uitgesloten bij het mooi uitgevoerde werk. Zoo maakt het boekje, op goed papier gedrukt, met een keurig geslaagd bandje van den student-teekenaar een smakelijken indruk.

Met een gerust hart kan ik U dus de aanschaffing aanbevelen, want de beoordeelingen, indertijd in de verschillende studentenbladen, zeggen genoeg, dat eene dergelijke uitgave, zelfs in den minderwaardigen eersten vorm, op prijs werd gesteld en het een heuglijk feit mag worden genoemd.

Als bundel studenten-poëzie toch staan de **Rotte Blåren** daar als een unicum der laatste vijftig jaar met **Piet Paaltjes** als naasten voorganger. Moge de litteraire waarde van eenige der eersten achterstaan bij de laatsten, als kinderen van dezen tijd klinken hunne stemmen vertrouwelijker, zijn hun gang en manieren begrijpelijker en vertolken zij meer het eigenaardige leven en beweeg der tegenwoordige studenten-maatschappij.

De humoristische kijk der dichters HUGO en EDUARD is voor een goed deel aan iederen student gemeen; de gave hiervan te getuigen in liedjes vol klinkenden **humor, rake typeering en scherpe teekening** was slechts hun gegeven.

Geen, die goed student is, of geweest is, of hij zal nagenoeg **bij elk liedje genieten** van de woorden en uitdrukkingen, van wendingen en voorstellingen, waarvan hij slechts het **innig-komische** kan begrijpen.

De leuke scherpte der puntgedichten:

Jan werd student; vol toekomstdroom
het onderpaar.
Hij is gesjeesd teruggekomen
na twalef jaar.

En dan de verzuchting met vertroosting:

„Wie weet er een remedie voor,
elkeen sleept mij door 't slijk?”
„Mijn vriend”, ik fluister 't u in 't oor,
„wees rijk!”

Veel zal voor den Leidschen student een bijzonder charme bezitten, als behandelend speciaal Leidsche typen en toestanden, doch deze zijn slechts als een specimen van het algemeene type te beschouwen. Wie, die een ware kroegjool heeft meegemaakt, zal niet genieten van „**t Vierde speelt?**”

„t Is Kroegjool, mijne Heeren”, etc.

— Hoe geslaagd is verder „**De Student**” in het laatste couplet:

De vader had lang consideratie
met 't oudste telgje van zijn kroost
tot slot mislukte z'n educatie.
Gesjeesd ging 't zoontje naar den Oost;
doch, met wat geld na twalef jaren,
komt hij terug en speelt de beest.
Dan zucht Papa „t Is me, Godbeware,
alsof-ie niet is weg geweest.

Van meer ernstige waarneming getuigt o.a.:

Op 't tooneeltje van Alcazar
zitten vijf vrouwen, vijf moede gezichten,
kijken de zaal in met oogen star,
oogen die af en toe even lichten.

De nieuwe uitgave eindigt met een **Besluit** waarin oorsprong, aard en bedoelin der **Rotte Blåren** in 't kort door de dichters zelf zeer zuiver wordt weergegeven.

Het laatste couplet:

Doch als der dagen leed langzaam gerezen
over mijn leven donk're golven breidt,
dan zal ik uit deez' simple liedjes lezen
het licht geluk van mijn studententijd.

Al wie dit licht geluk gekend heeft, hij zal het in de **Rotte Blåren** terugvinden.

Een ieder zal het in zijn bezit willen hebben, als het boek, dat hem den gelukkigsten tijd van zijn leven weer zal voor oogen brengen en om zoodoende de daad vol **piëteit** der Heruitgevers te steunen.

Het studenten-weekblad *Minerva* zegt o.a. in het nummer van 15 Juni 1905:

Maar niettegenstaande dezen Pluizer bleef de meerderheid de waarde dezer liedjes in iets anders zoeken dan in de feil-looze vorm, en het feit dat ze nu nog zoo bekend, veel-gezongen en geciteerd zijn spreekt op zich zelf al voor hun waarde. En verder: Wat doet een prettige band, een ruim formaat, een goede druk toch veel toe tot een juiste beoordeeling van den inhoud.

Het *Studenten-Weekblad* in het nummer van 16 Sept. 1905 schrijft o.a.:

... er zijn leuke verzen te over en aardige muziek er bij en goede plaatjes ...

Rotte Blåren is in ieder geval een hoogst verdienstelijk werk van de verzamelaars, waar wij dankbaar voor mogen zijn.

En ten slotte besluit het „met de hoop, dat ook Delftsche studenten eens zullen zingen wat in **Rotte Blåren** staat. De vroolijkheid zou er zeker mee gebaat zijn.”

Verkrijgbaar à f 3,25 bij den Boekhandelaar J. WALTMAN Jr. te Delft.